

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 15-12-2016
Enhed: Ældre og det Nære Sammenhængende Sundhedsvæsen
Sagsbeh.: DEPBJ
Sagsnr.: 1610832
Dok. nr.: 247331

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 30. november 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 223 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peder Hvelplund (EL).

Spørgsmål nr. 223:

"I forbindelse med debatten om bevilling af apparater til flash glukose måling har den tidligere sundheds- og ældreminister udtalt, at 'Hvis der er tvivl om, hvem der skal udlevere et hjælpemiddel, så skal den myndighed, der har tættest kontakt til borgeren, uden videre udlevere det. Så må parterne bagefter finde ud af, hvem der skal dække udgiften.', jf. artiklen 'Ministeren: Myndigheden skal udlevere' bragt på Ekstra Bladet den 18. november 2016. Vil ministeren bekræfte, at det fortsat er regeringens holdning, og i så fald hvilken myndighed ministeren mener er tættest på borgeren i denne sag? Og vil ministeren i bekræftende tilfælde redegøre for, hvilken konsekvens det bør og vil få for praksis med udlevering af det pågældende apparat?"

Svar:

Den tidligere sundheds- og ældreministers udtalelse er udtryk for et generelt princip, der fremgår af det såkaldte afgrænsningscirkulære¹, som har til formål at afgrænse behandlingsredskaber (som regionen er forpligtet til at levere i henhold til sundhedsloven) over for tilgrænsende kategorier af redskaber og hjælpemidler (hvor leveringsforpligtelsen ligger andetsteds – typisk hos kommunen). Af afgrænsningscirkulærets afsnit 4 fremgår således følgende:

"I tilfælde, hvor der opstår tvivl om hvilken myndighed, der er ansvarlig for betaling af et nødvendigt behandlingsredskab eller hjælpemiddel, som skal betales af regionen eller af kommunen, er det vigtigt, at tvivlen ikke kommer borgeren til skade. Den myndighed, der har tættest kontakt med borgeren, skal i givet fald umiddelbart levere det nødvendige behandlingsredskab eller hjælpemiddel til borgeren, hvorefter betalingsspørgsmålet må afklares efterfølgende mellem de involverede myndigheder."

Det er selvfølgelig fortsat min holdning som sundhedsminister, at borgerne ikke må komme i klemme i tilfælde, hvor region og kommune er enige om, at borgeren efter gældende regler skal have et givent behandlingsredskab eller hjælpemiddel, men er i tvivl om, hvilken myndighed der har betalingsansvaret. Det forudsættes også, at regioner og kommuner i regi af sundhedsaftalerne sikrer tilstrækkelig samarbejde og koordinering mellem dem på området.

Der findes andre metoder til glukosemåling end glukosesensorer. Sundhedsstyrelsen har i en redegørelse fra foråret 2016 konkluderet, at der er fagligt belæg for at anvende glukosesensorer til visse patienter med type 1 diabetes, herunder særligt børn

¹ Cirkulære nr. 9079 af 22. februar 2013 om afgrænsning af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet

og en lille andel voksne med nedsat "følingsevne". Anvendelsen bør dog bero på en konkret lægelig vurdering af indikation for behandlingen i forhold til den enkelte patient.

Kommunernes bevilling af hjælpemidler til glukosemåling sker efter servicelovens § 112, der hører under børne- og socialministerens ressort. Såfremt der ønskes en uddybning af denne bestemmelse, kan jeg derfor henvise hertil.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Jens Bjerg Johansen